

individuel Modgang for en enkelt Mand's Vedkommende. At det kunde gjøres meget let ved § 14, kan der næppe være Tvivl om. Jeg mener, at den Udgang, som deri er givet Vigningskommissionen til ligeoverfor Sygdom og Sligt at gjøre Redskættelser, muligvis i saadanne Tilfælde burde overføres paa Formuen. Det kan tænkes, uagtet det ved Siden deraf maa fastholdes, at selv i saadanne Tilfælde, hvor en Mand, der har en lille Eiendom at leve af, i et enkelt Aar ingen Indtægt faar af denne Eiendom, er han dog i Stattebøne og i økonomisk Henseende anderledes stillet end den, der ingen Formue har. Det gjælder baade om saadanne Formuesgjenstande, der som almindelig Regel betragtes som produktive, og det gjælder ogsaa om de Ting, der som Regel ikke ere produktive, Kunstsager, Malerier og Sligt. Den Mand, som eier Sligt, er i økonomisk Henseende anderledes stillet end den, der Intet af den Slags Ting eier, han kan jo nemlig rejse Penge derpaa og gjøre det i Penge. Naar de Herrer i det Hele have dvælet saa længe ved Deres Bøger, Deres Kunstsager osv., anser jeg det nærmest som en Levning fra en ældre Periode, som vi nu ere ude over, hvor de Herrer paa den Side mente at have et særegent Kald til og den Opgave at hævde Litteratur, Kunst og Videnskab og saadant Noget. Det tror jeg, at de nu i det Væsentlige kunne fritage sig for, idet Litteratur, Kunst og Sligt nu staar i et saadant Omfang paa den Side i Politiken, som vi tilhøre, at vi bør tage en væsentlig Del af Byrden i saa Henseende. Og jeg tror, at Byrden vil være let at bære. Det vil ikke være saa, at en Mand paa nogen Maade vil tage Hensyn til Formueskatten, naar han vil købe Bøger. Jeg antager ikke, at nogen af de Herrer vilde købe en eneste Novelle mindre om Aaret af Hensyn til den Formueskat, som de skulle betale deraf. Selv om det kunde regnes ud; hvilken Brøkdel af en Dre denne Novelle vilde forøge deres Formueskat med, vilde de ikke tage Hensyn dertil; det have de allfor megen Sands for Kunst og Litteratur til.

Jeg skal ikke negte, at efterat have hørt den høitærede Indenrigsminister er jeg kommen til at tænke paa, hvor meget sammere det vilde være, hvor ganske anderledes oplivende det vilde være for vore For-

handlinger, om Ministeriet af og til, om ikke for Andet, saa for Ufverlingens Skyld, sagde Noget, som Folk kunde lide at høre paa, sagde Noget, som var fornuftigt — endnu mere fornuftigt end det. Ministeriet pleier at sige til os, burde jeg vel sige. Som nu f. Ex. overfor dette Lovforslag. Jeg kan saa godt forstaa, at Ministeriet har været lidt betænkeligt ved denne Lov. Allerede det, at det er det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad), som har indbragt den, maa have vaakt en vis Uro. Ganste vist; men paa den anden Side forstaa jeg ogsaa godt den Paastjønneelse, den store Taknemlighed, som f. Ex. det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Singerslev) gjorde sig til Tolk for forleden Dag. Jeg er overbevist om, at Ministeriet deler ganske disse Følelser af Erkjendtlighed og Taknemlighed, jaaledes som de jo ogsaa daglig forklyndes i Ministeriets Presse. Men alligevel kunde jeg forstaa, at det havde haft nogle Betænkeligheder. Det skulde ikke forundre mig, om den høitærede Indenrigsminister havde sagt til sine Kolleger ved Dmptalen af dette Lovforslag: Det er en farlig Ting med denne Lov, farlig, naar den bliver til Lov, og farlig, naar den ikke bliver til Lov. Hvis den bliver til Lov, ville alle Memneser sige: Her i Landet er det kun Oppositionen, der kan udrette noget Nyttigt, medens Ministeriet Intet kan udrette. Og hvis det skulde lykkes Ministeriet at faae den standset paa Halvveien, saa vilde man sige om dette Ministerium, at det ikke alene Intet udretter selv, men ogsaa ødelægger Alt, hvad Andre ville gjøre til Nytte for Folk og Land. Jeg kunde godt følge den høitærede Minister i en saadan mulig Tankegang med Hensyn til dette Lovforslag. Men med Hensyn til den Slutning, som den høitærede Minister drager af disse Præmissjer, er det, jeg siger, at det vilde have været meget interessanter, om Ministeriet samtidig tog det lidt større. Der er noget Smaat ved den Taktil, som Ministeriet følger ligeoverfor dette Lovforslag. Hvor ganske anderledes vilde det ikke have lydt, naar nu f. Ex. den høitærede Minister med Hensyn til Formueskatten — jeg antager, at det er en Nyhed, som den høitærede Minister ikke er særlig begejstret for — havde sagt, at han accepterede denne Eiendedel pro mille, som vi